

Helena Meripaasi

Löytö- eläin- talo

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.
Text and data mining prohibited.

Copyright © Helena Meripaasi ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026.

Kustannusosakeyhtiö Otava
Uudenmaankatu 10, 00120 Helsinki
tuoteturvallisuus@otava.fi

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-52814-2

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

1.

– Äidilläsi taitaa olla taas kiirettä töissä, päiväkodin Anu toteaa minut nähdessään.

Nyökkään, enkä ole huomaavinani äänensävyä. Äidin työt kyllä tiedetään täällä, samaten kuin miljoona muutakin asiaa meidän perheestä.

Area ei näy. Käyn kurkkaamassa sisälle, ja siellä Are istuu nurkassa yksi ystäväleluista sylissään eikä katso ovelle. Are inhoaa viikonloppuja yhtä paljon kuin minäkin.

– Tuutko niin mennään. Laita se ystävä mukavasti hyllylle, niin se odottaa sua siinä maanantaihin asti.

Arella on päiväkodissa kolme isoa eläinhahmoa, joita se kutsuu ystäväleluikseen. Jos joku niistä on hukassa, Are on ihan paniikissa.

– Laitetaan se tähän hyllyn reunalle, niin se näkee pihalle, milloin sä tulet. Ja jaksaa odottaa sua maanantaihin, jooko.

Lopulta Are suostuu. Eteisessä Anu juttelee iloisesti muiden lasten vanhempien kanssa.

– Eikös koulussa ole kevätjuhlat huomenna? Onko sulla kesäsuunnitelmat jo valmiina? Anu kääntyy minun

puoleeni. Kohautan olkapäitäni, mikään ei voisi ahdistaa enempää kuin alkava kesäloma kun ei ole edes koulua minne paeta.

Are pukee nopeasti, tarvitsee apua vain vetoketjun kanssa. Kun lähdemme ovesta, Anu vielä huikkaa: – Hyvää viikonloppua Mila ja Aarre ja viekää terveisiä äidille.

Aren oikea nimi tosiaan on Aarre, mutta minä en käytä sitä ikinä.

Hyvänä päivänä matka kotiin kestää kolme minuuttia. Siksi päiväkoti on suostunut siihen, että minäkin voin hakea Aren, vaikka olen vasta neljätoista. Ihan vaan joskus, äiti oli sanonut, silloin kun sillä itsellään on palaveri yhteistyökumppanien kanssa tai muuta akuuttia. Äiti oli vakuutellut minun olevan täysin luotettava.

Aikansa tapeltuaan päiväkoti oli antanut periksi. Suurin syy siihen oli luultavasti se, ettei kukaan halunnut riidellä äidin kanssa, joka kertoo kaiken somessa. Toinen tosiaan se, että meidän talomme näkyy päiväkodin pihasta. Ei vaadi kovinkaan kummoisia taitoja osata kotiin hukkaamatta pikkuveljeään sillä matkalla.

Tosin *joskus* oli nykyään ainakin kolme kertaa viikossa. Mutta sellaisina päivinä kun Are oli hyvällä tuulella, se oli oikeastaan jopa kivaa. Toisin kuin tänään.

Matkalla katson puhelinta, automaattisesti myös sen, mitä äiti on blogissaan julkaissut. Ja kun näen postauk-

sen, on pakko pysähtyä ja lukea se uudelleen. Ja vielä kerran. Ei ihan oikeasti, miten äiti kehtaa!

Meillä on ollut koko kevään tiukka budjetti, mutta välillä pitää relata. Tänään vietettiin kiva päivä sisäleikkipuistossa Artsun kanssa, ihan parasta. Nyt herkkusushit mukaan kaupasta huomisen kevätjuhlan kunniaksi niin teinikin tykkää. Ja kotiin vietämään perheperjantaita.

Sydänhymppiä joka välissä ja pari kuvaa leikkimaan pihalta ja yksi sisältäkin. Ja Are on tasan tarkkaan ollut koko päivän tarhassa! Kuinka alas voi kukaan vajota. Enää äiti ei sentään käytä meidän oikeita nimiä blogissaan, Are on Artsu tai poitsu ja minä teini, mutta ei se vähennä ärsytystä mitenkään.

Jos äidin piti valehdella sisäleikkipuistosta, olisi tehnyt sen edes lauantaina. Kohta koko päiväkotitietä, että äidillä menee taas lujaa. Kuten silloin kun oli se piparkakkutalokeissi. Äiti oli poiminut netistä kuvan täydellisestä piparkakkutalosta, kun sen oma leipomisyriitys oli ruma kasa epätasaisesti paistuneita piparilaattoja, joista ei saanut taloa mitenkään. Joku tietenkin keksi, että kuva oli netistä pöllitty ja äiti joutui sulkemaan kommenttikentän. Tai ne miljoonat kerrat, kun äiti on muka ostanut meille uusia vaatteita, eli suomeksi sanottuna tilannut netistä, kuvannut ne ja palauttanut sitten.

Pelkkää feikkiä kaikki. Siksi en halua olla missään tekemisissä somen kanssa.

Kun pääsemme hissillä kolmoseen, Are pysähtyy oven taakse kuuntelemaan ja alkaa melkein nuuhkia ilmaa kuin eläin. Tiedän, ettei kannata sanoa mitään, vaikka tunnen itsekin saman viikonloppuahdistuksen. Minä tuijotan puista ovikoristetta, jossa lihava kissa loikoilee päiväänkakkaroiden keskellä TÄÄLLÄ ASUU ONNELLINEN PERHE -tekstin alla. Teki mieli kiskaista se irti ja nakata porraskuiluun. Sen alla oversa lukee kolme sukunimeä, JÄÄTIE eli äiti, JOHANSEN eli Are ja POIJU eli minä. Nyt vasta tajuan, että Aren nimi on ennen minua, mikä hän järki siinäkin oli. Jos äiti olisi saanut päättää, sekin olisi ollut Johansen, mutta Jon Johansen ei ollut halunnutkaan mennä äidin kanssa naimisiin Aren syntymän jälkeen vaan oli muuttanut takaisin Norjaan.

Se siitä onnellisesta perheestä.

Saan tuskin oven auki, kun keittiöstä kuuluu: – Ette tule just nyt. NYT on oikea valo. Tunnin päästä syödään, sitä ennen hiljaa!

Näen, että keittiön pöydällä on saippuaa, voidetta, savikippoja, pyyhkeitä ja ties mitä krääsää, jota yhteistyökumppanit ovat taas lähettäneet, jotta äiti kuvaisi ne ja mainostaisi niitä somessaan.

– Sulla olisi ollut koko päivä aikaa tähän ja sä teet sen nyt. Ja oliko pakko valehdella sisäleikkipuistosta, muti-

sen, mutta äiti sulkee keittiön oven: – Valo, kuvausvalo on oikea juuri nyt. Etkö sinä ymmärrä somevaikuttajana olemisesta mitään. Sisäleikkipuistot ovat pinnalla keskusteluissa.

– Niin ja jotkut varmaan käy siellä *oikeasti*, mutisen.
– Mennään mun huoneeseen, sanon Arelle. – Saat katsoa mun konetta. Youtubea vaikka, niitä kivoja kissavideoita.

Eikä meillä mitään sushia tietenkään ole, perheperjantaista puhumattakaan. Äiti laskee seuraajia ja tykkäyksiä ja roikkuu somessa koko illan. Are syö taas pinaattilettuja, kuten aina, minä en saa niitä enää alas vaan järsin pari hapankorppua. Ja vaikka haluaisin lähteä illalla jonnekin, ei ole mitään paikkaa mihin mennä ja vaikka olisikin, en raaskisi jättää Area yksin.

Oli aika, jolloin säälin äitiä ja yritin auttaa. Silloin pian Aren syntymän jälkeen, kun Aren isä Jon lähti takaisin Norjaan. Eikä tullut takaisin, vaikka äiti miten yritti saada sitä palaamaan. Äiti seurasi Facebookissa Jonin jokaista liikettä, ja kun Jon sitten tapasi jonkun toisen, meni naimisiin ja sai lisää lapsia, äidissä hajosi jokin. Äidin ennen niin kepeä ja hauskaasti kirjoitettu blogi muuttui vuodatuksiksi nimeltä *Eroperheen elämää*, joka sekin oli jostain syystä aluksi suosittu. Siitä asti meidän elämä on ollut vanhojen haikailua ja paikallaan junnaamista, elämätöntä elämää.

En jaksa enää sääliä äitiä, mutta itseäni ja Area kyllä.
Mila Marikaa ja Aarre Armas Jonnia, meitä kahta suden-
pentua.

2.

Seuraava päivä on lauantai. Kevään viimeinen koulupäivä, tai kevätjuhlaaksi sitä kai kutsutaan. Juhla niille, joilla on jotain mitä odottaa. Minusta ajatus edessä olevasta tyhjästä kesästä on kamala.

Koulu loppuu puolelta päivin, todistus on mitä on, melkein niin hyvä kuin olin toivonutkin. Mutta se ei kohenna oloani yhtään. Mitä se auttaa, että on melkein yhdeksän keskiarvo, kun ei ole mitään syytä iloon tai mitään mitä odottaa lomalta. Vihaan kesää jo etukäteen.

Aulassa lähes törmään Maxiin. Sillä on siistit mustat vaatteet ja kädessään ruusu, niin kuin kaikilla ysi-luokkansa päättävillä.

– Mitä Poiju, Max sanoo, mutta jotenkin todella ärsyttävästi.

– Mitä Kullervo, minä töksäytän takaisin, ja Max häipy nopeasti naulakoille. Jossain toisessa elämässä olisin voinut onnitella Maxia ja kysyä mitä se aikoo tehdä kesällä ja aikooko se yhä mennä musiikkilukioon, mutta en enää.

– Tunnetko sä ton? Anni hämmästy.

Kohautan olkapäitäni.

– Se tiesi sun nimen!

Poiju ja Kullervo, se oli joskus kauan sitten meidän keskinäinen juttumme. Mutta siitä on jo vuosia. Tämä oli ensimmäinen kerta tänä vuonna, kun Max sanoi minulle yhtään mitään. Onneksi se on syksyllä jo jossain muualla.

– Mistä sä oikein tunnet sen, Anni jankkaa.

– Se on mun serkku.

– Oho, vau, Anni sanoo yllättyneenä, se varmaan kelaa, miten minulla voi olla tuollainen serkku.

Max ja sen nykyiset kaverit ovat niitä, joita ei voi olla huomaamatta kun ne notkuvat koulun käytävillä tai pihalla. Niitä ihaillaan tai ehkä pelätäänkin tai ehkä se on osittain sama asia. Kukaan ei ainakaan mene aukomaan niille päätänsä, se on varma. Se porukka, jonka kanssa Max nykyään liikkuu, ei vaikuta mitenkään mukavalta. Minäkin kierrän ne kaukaa aina kun voin.

Minä muistan Maxin ihan erilaisena. Joskus ala-asteaikoina me oltiin paljon yhdessä, olin usein lomareissuillakin niiden mukana, meillä oli tosi hauskoja matkoja. Sitten siskoksilla eli äidillä ja Maxin äidillä Lauralla meni välit poikki, enkä saanut mennä enää niille edes kylään, vaikka eihän me oltu missään riidoissa. Pitkään kaipaasin Maxia ja koko niiden perhettä, mutta nyt sen kaiken ajatteleminen tuntuu kaukaiselta, melkein kuin se olisi tapahtunut jollekin toiselle. Ja Maxista on tullut joku, jota en enää tunne. Mila-raukka se vaan pysyy paikoillaan,

kelluu tosiaan samassa kohdassa kuin menneisyyteen juuttunut poiju.

En halua mennä kotiin, en jaksakaan edes ajatella edessä olevaa viikonloppua. Matkalla Anni yrittää kysellä lisää Maxista, mutta minä kuittaan asian sanomalla, että olen nähnyt Maxin viimeksi joskus toppahousuiässä enkä tiedä sen elämästä mitään. Ja tottahan se tavallaan onkin.

Anni on menossa löytöeläinkotiin, jossa se auttelee pari kertaa viikossa. Se on puhunut siitä paikasta koko kevään, kissoista ja kaneista. Ja illalla niillä on kotona juhlat, kuten aina päättäjäisten jälkeen.

– Jos sulla ei ole mitään tekemistä, tule mukaan. Siellä on ihania kissanpentuja. Mä käyn vaan vaihtamassa vaatteet ensin, pitääkö sunkin vaihtaa, Anni höpisee hyvintuulisesti. Annilla on mekko, minulla on samat vaatteet kuin yleensäkin. Pudistan päätäni.

Kissanpentuja. Minäkin halusin joskus kissan. Ja nuorempana halusin koirankin, mutta eihän äiti suostunut. Pari vuotta sitten kävin hoitamassa alakerran naapurin Lucky-koiraa joskus, kun sen omistajalla oli iltavuoro. Lucky oli valkoinen länsiylämaanterrieri, terhakka pieni koira, joka rakasti palloleikkejä.

Mutta sävähdän kun muistan miten se loppui. Yhtenä päivänä Luckyn omistaja ei enää avannut minulle ovea. Vasta myöhemmin kuulin, että äiti oli haukkunut blogissaan ihmisiä, jotka käyttivät nuorten palveluksia hyväkseen

maksamatta edes palkkaa. Luckyn omistaja oli tietysti lukenut sen.

Minä olin saanut joskus taskurahaa ja se olisi riittänyt hyvin. Minusta oli kiva leikkiä Luckyn kanssa ja käyttää sitä ulkona, en minä rahaa siitä halunnut, mutta äiti pilasi senkin. Pian sen jälkeen Lucky omistajineen muutti pois.

Havahdun ajatuksistani, kun Anni komentaa: – Älä nyt nuoku siellä, tule sisälle!

Anni asuu rivitalossa viiden minuutin matkan päässä koulusta.

Minulla on Annin perheestä vain yksi ajatus: se on ihana.

En tiedä voiko jonkun toisen perheestä olla kateellinen, mutta olen silti. Annin vanhemmat ovat niin ystävällisiä ja mukavia, oikeita ihmisiä, jotka elävät oikeaa elämää. Niihin verrattuna äiti on kuin haamu, joka elää saman päivän aina uudelleen.

Annin äiti kyselee minunkin todistuksestani.

– Ihan ookoo, mutisen.

– Älä nyt ole niin vaatimaton. Sinähän olet aina ollut niin hyvä koulussa, sinusta tulee varmasti vaikka mitä.

Kun Annin äiti huomaa miten kiusaantunut olen, se alkaa kysellä lomasuunnitelmistani.

– Mä en vielä oikein ole päättänyt, yritän sanoa mahdollisimman huolettomasti aivan kuin minulla olisi vaihtoehtoja vaikka kuinka.

– Niin, vastahan kesä on alussa, ja ehtii tehdä vaikka

mitä. Ja eihän sitä kaikkea tarvitse etukäteen niin tarkasti suunnitellakaan, se sanoo ystävällisesti. En usko, että Anni on kertonut paljonkaan meidän perheestämme, ja olen siitä kiitollinen. Eikä Anni edes tiedä kaikkea.

– Kivaa iltapäivää eläinten luona, Annin äiti vielä toivottaa ja lisää: – Mekin mielellämme ottaisimme lemmikin, mutta ei se oikein sovi tämänhetkiseen tilanteeseen. Me matkustelemme niin paljon eikä lemmikkiä oikein voi ottaa kaikkialle mukaan. Ehkä sitten kun on toisenlainen tilanne.

– En mä oikeesti edes haluaisi omaa kissaa tai koiraa, Anni tunnustaa minulle, kun lähdemme kävelemään löytöeläintalolle.

– Niistä on niin paljon vastuuta ja hoitamiseen menee liikaa aikaa. Hyvä kun mä ehdin nytkään mitään muuta kuin käydä harkoissa. Mulle riittää tosi hyvin, kun voin käydä hoitamassa kodittomia eläimiä Mariannen luona.

Minua alkaa jostain syystä jännittää, sillä en ole hyvä tuntemattomien ihmisten kanssa, saati uusissa tilanteissa.

– Saako sinne muka tulla kuka vaan?

– No ei tietenkään kuka vaan. Mutta sähän tulet mun mukana. Marianne ei tykkää kauheasti ihmisistä. Ei se ole sitä ikinä ääneen sanonut, mutta kyllä sen huomaa. Se on muutenkin aika erikoinen tyyppi, semmoinen valonkantaja.

– Mitä se tarkoittaa?

– Näet sitten.

Tuntuu entistä huonommalta ajatukselta tuppautua mukaan, mutta mikä tahansa vaihtoehto on kuitenkin parempi kuin kotiin meneminen.

Matkalla Anni alkaa taas hehkuttaa kesäsuunnitelmiaan, sillä on harjoitusleiri Kööpenhaminassa ja sitten sen perhe lähtee lomalle, ensin mökille, sitten Jäämerelle ja loppukesästä Slovakiaan. Annan sen puhua ja yritän olla kiinnostunut ja vähemmän kateellinen kuin miltä minusta tuntuu.

– Mitäs sä aiot tehdä? Anni viimein kysyy.

– Kai sä tiedät. Angstata varmaan himassa, sanoin tylymmin kuin oli tarkoitus.

– Eikö sun isä yleensä ehdota jotain matkaa?

– Joo no, saa nähdä.

Ehdottaahan se, mutta yleensä mitään ei kuitenkaan tapahdu.

Vartin kävelyn jälkeen olemme perillä.

Se on omakotialueen viimeinen talo, vanha keltainen puutalo, jonka piha on täynnä kukkivia omenapuita. Niiden takana tontin reunassa on piharakennus, jota kohti Anni suunnistaa. Jostain juoksee pitkäkuonoinen ruskeavalkoinen terrieri kieppumaan Annin jaloissa.

– Moi Duke! Anni kumartuu rapsuttamaan koiraa, mikä saa sen kiemurtamaan mielihyvystä. Duke vilkaisee minuakin, mutta ei tee lähempää tuttavuutta. – Duke on

Mariannen koira. Marianne on kyllä täällä jossain, mutta me voidaan jo mennä auttelemaan kissojen kanssa, Anni sanoo ja marssii tottuneesti sisään. Duke katoaa omenapuiden sekaan.

– Mä käyn hakemassa siivousvälineet, mene sä moikkaamaan kissoja, tai on siellä kaksi kaniakin. Mä näytän sulle sitten ne pennut, Anni viittoilee.

Astun käytävään, jonka varrella on korkeita häkkeitä, vähän kuin kellarivaraston koppeja, paitsi että näissä on kiipeilypuita ja ruokakuppeja ja erilaisia tasoja patjoineen ja tunneleineen. Ensimmäisessä häkissä on kaksi mustavalkoista kania, jotka pupeltavat heinää eivätkä kiinnitä minuun mitään huomiota.

Minä en tiedä mitä tekisin, joten alan jutella kissoille, joita on koko loppukäytävä täynnä. Kummallakin puolella käytävää on neljä katosta lattiaan ulottuvaa häkkiä. Suurin osa kissoista ei välitä minusta pätkääkään, useimmat kyyhöttävät kiipeilypuussaan, joku pakenee pahvilaatikkoon, josta näkyvät enää epäluuloiset kiiluvat silmät. Yksi valkoinen kissa tuijottaa minua niin viihaisen näköisenä, että peräännyin saman tien sen häkin luota.

Mutta viimeisessä häkissä on valkokirjava emo pentuineen ja vaikka siltä puuttuu toinen korva ja se on muutenkin tosi resuisen näköinen, se tulee heti katsomaan minua ja antaa silittää itseään verkon läpi. Pari pentua tulee uteliaina perässä.

Anni ilmestyy viereeni ämpärin ja lattialuutun kanssa.

– Hyvä, sä löysitkin ne jo. Sä voit mennä niiden luo. Pikkuisten pitää saada paljon ihmiskontakteja, että niistä tulee hyviä ja luottavaisia lemmikkikissoja, Anni komentaa ja avaa oven. Astun sisään ja pennut painelevat häntä pörheinä karkuun. – Istu lattialle ja ota tämä. Leikität niitä, kyllä ne kohta rohkaistuu, Anni ojentaa pölyhuiskan näköisen kissanlelun, jossa on värikkäitä höyheniä.

– Mitä tällä pitää tehdä?

– Heilutat sitä, yritä saada ne saalistamaan sitä. Vedä sitä vaikka pitkin lattiaa.

Huidon huiskalla ympäriinsä. Pennut juoksevat karkuun.

Emokissakaan ei välitä huiskasta mitään, mutta tunkee syliini. Se ei saa rapsutuksista tarpeekseen. Anni kertoo, että se on ollut perheessä lemmikkinä, mutta pennut saatuaan se hylättiin pentuineen moottoritien pysähdyspaikalle pahvilaatikossa. En voi käsittää, miten kukaan voi tehdä niin.

– Et kuule usko, miten julmia ihmiset voi olla. Joskus tänne tuodaan niin huonokuntoisia eläimiä, että ne on pakko lopettaa. Kerrankin tänne tuotiin kissa, jota oli...

– Lopeta. Mä en halua kuulla enempää.

Juuri nyt en kestä kuulla mitään kamalaa. Jostain syystä eläinten kohtalot tuntuvat muutenkin erityisen ahdistavilta.

– No, kesytä sä pentuja, mä alan siivota, Anni sanoo.

Vähitellen onnistun houkuttelemaan pennutkin leikkimään, jopa kaikkein arimman harmaavalkoisen pennun, jolla on maailman kauneimmat silmät. Lopulta pennut uskaltautuvat silitettäviksikin. Istun lattialla syli täynnä kissoja, kun havahdun tuijotukseen.

Käytävällä seisoo pitkä ja harteikas nainen, jolla on pitkä valkoinen letti ja maastokuvioiset housut. Nainen katselee minua tutkivasti ja pomppaan pystyyn, niin että kissanpennut säikähtävät ja pinkovat karkuun. – Mä tota, mä olen Mila Poiju, Anni pyysi mut mukaansa, sanon ja tunnen punastuvani.

Naisen silmissä välähtää, en tiedä onko se huvittuneisuutta vai mitä, mutta tunnen itseni tavallistakin kömpelömmäksi.

– Sinähän näytät tulevan hyvin juttuun kissaperheen kanssa, joten tervetuloa vaan, Mila Poiju, nainen sanoo mutta ystävällisesti, ei pilkat. – Minä olen Marianne.

Samassa kilahtaa puhelin. Viesti äidiltä: *Tule olemaan Aren kanssa, että saan otettua kuvia rauhassa!*

– Mun on pakko lähteä, soperran Mariannelle ja Annille, joka on tullut luuttuineen käytävän päähän.

– Pitää viedä mun pikkuveli puistoon.

Anni pyörittelee silmiään, mutta ei kommentoi mitään, ja tajuan itsekin taas sen, mikä Annin perheen erottaa omastani. Äiti ei edes kysy mitään todistuksesta tai siitä, missä viivyn. Se haluaa vain meidät pois jaloista että voi kuvata iänikuisia kippojaan, pyyhkeitään ja saippuuitaan.

– Tuutko huomennakin, mä olen täällä vielä ensi viikon, sitten alkaa harjoitusleiri Köpiksessä, Anni kysyy.

– Katsotaan, moi. Minulla on huippukiusaantunut olo ja haluan vain äkkiä pois.

– Olet kyllä tervetullut minun puolestani, Mila, Mariannekin sanoo. – Apu kelpaa aina.

3.

Sunnuntaina soittaa isä.

– Mitä jos käytäisiin vaikka syömässä pitkästä aikaa? Ihan vaikka kesäloman kunniaksi, isä ehdottaa.

Suostun, koska muutakaan ei ole. Äiti suuttuu, tiedän sen, mutta en välitä. Are haluaisi mukaan, mutta äiti ei päästä. Koska Are ei tapaa omaa isäänsä kuin kesä- ja joululomilla, äiti ei halua, että se tapaa minunkaan isääni. En tajua, mitä väliä sillä on, mutta niin se vaan meillä menee.

Isä asuu Pukinmäessä avovaimonsa Caritan kanssa. Caritalla ei ole lapsia ja se on varmaan hyvä, koska se ei voi sietää minuakaan. Joten tapaamme yleensä pizzalla tai joskus harvoin, jos Carita ei ole kotona, isän luona.

Tällä kertaa on vuorossa pizza. Isä tilaa Special smetanan, valkosipulilla, aina. Ja juo sen kanssa kaksi tuoppia, aina. Minä tilaan feta-oliivi-kaprispizzan ja juon Fantaa, aina.

Miten todistus? Ihan ookoo. Mitäs meinaat kesällä tehdä. Ei kai mitään erikoista. Miten kotona? Olkapäiden kohautus. Tarviitko rahaa? No tarviin, mutta en kehtaa pyytää, joten olen hiljaa, kunnes isä kaivaa lompakostaan yleensä viisikymppiä.

Jostain syystä en tässä tilanteessa koskaan saa suustani sanaa kiitos, joten mutisen jotain ja nyökkäilen tunniessani setelin taskuuni.

Vaivaantunut olo ei vain poistu ja kun isän lautanen on tyhjä ja minun lautasellani on puolikas kylmänrasvainen pizza, isä alkaa tehdä lähtöä.

– Kiva oli nähdä ja pidetään nyt yhteyttä. Jos vaikka tehtäisiin Viron reissu nyt kesällä tai jotain.

Jota ei koskaan tehdä, jos se Caritasta riippuu. Tai käytiin me kerran päiväreissulla Tallinnassa, mutta Carita oli mukana ja tunnelma oli lievästi sanottuna kiusaantunut.

Palaan kotiin junalla ja se tuntuu rangaistukselta. Vielä kaksi ja puoli kuukautta ennen kuin pääsee edes kouluun. Kesä ammottaa edessä kuin joku hiton kiulu, jonka toiselle puolelle ei edes pysty näkemään.

Are huutaa niin että se kuuluu rappuun. Ja äidin ääni: – Yritä nyt, sun ei kiltti tarvitsi olla paikallasi kuin kaksi sekuntia, että minä saan yhden kuvan. Sitten saat pelata vaikka koko illan.

Are istuu olohuoneen sohvalle rumanväriseissä villapaidassa päässään samanvärinen myssy suu vääntyneenä itkuun. Pehmokani lojuu lattialla. Äiti häärrää puhelimensa kanssa sohvalla edessä eikä tajua ettei kuvasta tule mitään. Are ei halua olla se iloinen *Artsupoitsu*, joka mielikseen kokeilee uusia yhteistyökumppaneilta saa-